

Augustus/September 1987

..... bij Thom de Jonge, de onlangs afgetreden 52-jarige voorzitter van Brabant, een geboren en geto-gen Rotterdammer, die echter op 20-jarige leeftijd zijn hart verloor aan het Brabantse land, waar het leven zo goed is. De verplichte militaire dienst bracht de echte stadsmens in de kazernes van Bergen op Zoom, waar hij ook na zijn afzwaaien is gebleven. Bergen op Zoom, de stad die er terecht prat op gaat, dat het altijd de grootste carnavalsoptocht organiseert.

Ja, ik heb er een punt achter gezet in de afdeling. Dat doe je deels met een bloedend hart, want alles bijeen heb ik zo'n 35 jaar bestuurlijke ervaring achter de rug. Als voorzitter van een club, daarna op meerdere plaat-sen in het afdelingsbestuur en dan ook als afdelingsvoorzitter. Natuurlijk ook als Bondsraadslid, verder in commissies, werkgroepen, ook bij zaken ad hoc, en dáár waar je bijgehaald wordt om een wijs woord te spreken. Op mijn twaalfde jaar werd ik lid van het Rotterdamse Elan, dat was in '47. Elan was onder meer de club van Joop Kesselring en later, in 1956 van Bela en Agnes Simon, die uit Hongarije waren gevlucht. Bela is nog een tijdje bondscoach geweest en Agnes kwam meerdere keren voor het Nederlandse team uit. Na een aantal jaren ging ik van Elan over naar Robaver, de personeelsvereniging van de Rotterdamse Bank. Als speler stelde ik niet zo veel voor, vierde of vijfde klas, maar ik was wel enthousiast!

Eenmaal in Bergen op Zoom heb ik zelf een club opgericht, n.l. DITO: "Door Inspanning Tot Overwinning". Dat was nog in de tijd dat je in de naam als het ware nog een opdracht of motto mee gaf. Op zich een goede zaak. In '68 kwam het tot een fusie met een andere vereniging, n.l. Virage, van het Juvenaat, waar de pries-teropleiding was. De nieuwe club heette en nu nog: "Het Markiezaat" en telt ongeveer 225 leden.

Heerlijkheid

De Markies was in de Middeleeuwen de bestuurlijke baas van de Heerlijkheid Bergen op Zoom. Dit jaar be-staat die Heerlijkheid 700 jaar en op de televisie kon je het laatst allemaal zien. Door die fusie, hielden wij er een nieuwe accommodatie aan over: het zgn. gebouw "T", de nu omgebouwde paardenstallen van de veld-artillerie. Het is een monumentaal gebouw, en schrik niet, er was een subsidie van liefst 750.000 gulden, een zilvervloot, alles in het kader van de werkgelegenheids-actie: "Jongeren bouwen voor Jongeren" .

Van die vereniging DITO en het Markiezaat ben ik, met enkele onderbrekingen, in de periode '69 tot '84 elf jaar voorzitter geweest. In '72 werd ik gevraagd voor een functie van penningmeester in de afdeling Brabant, waarbij ik ook het secretariaat had. Een jaar later kwam daar ook de ledenadministratie bij. Dat kon allemaal. Immers, als je pas 40 bent, ben je onverslijtbaar. Als het "thuisfront" tenminste ja zegt en veel accepteert. Uitgezonderd de functie van competitieleider heb ik alle portefeuilles van de afdeling gehad en met die ervaring vroegen ze mij om in '81 voorzitter te worden. En dat is dan zo doorgedaan tot mei van dit jaar. Toen vond ik het welletjes. Ik had mijn vertrek tijdig aange-kondigd, want ik had een aantal redenen om er een punt achter te zetten. Eerstens heb ik het te druk op de zaak en in de fabriek in Roosendaal. Ik ben adjunct-directeur van Koningstaal, een groothandel in ruw staal en gereedschappen. De directeur is onlangs ziek geworden en dat zal helaas nog wel een tijdje duren. Ver-volgens heb ik een oogkwaal, en zal nog wel dit jaar geopereerd moeten worden.

Confuus

Die 22ste mei, de dag van mijn afscheid, was zowel voor mijn vrouw (die achter de schermen erg veel voor tafeltennis doet) als voor mij een dag om niet licht te vergeten. Je wordt natuurlijk toegesproken, maar dat ik zó veel lof toegezwaid kreeg, daar was ik confuus van. Eerstens kreeg ik de Johan Goossens Trofee. Dat zegt een niet Brabander weinig. Johan Goossens was een man, die alles deed voor de afdeling. In '72 over-leed hij plotseling, na 21 jaar uiterst actief geweest te zijn. Ieder jaar wordt deze trofee ter nagedachtenis aan hem uitgereikt aan iemand met bijzondere verdiensten voor de afdeling. Om een paar voorbeelden van voorgangers te noemen: Cees Hobbelen, Ad Smeulders, Erik Noor, Emily Noor, de verenigingen Nikon, Irene, en onlangs Hotak'68. Het is dus puur Brabants, maar wel een eer. Vervolgens werd ik die avond Lid van Verdienste van de NTTB. Eenzelfde onderscheiding kreeg ik van de Nederlandse Katholieke Sportbond, en om het compleet te maken, benoemde mijn opvolger Piet van Erp mij tot Erelid van Brabant. Wil je geloven, wanneer ik dat allemaal vermoed had, dan had ik een colbert met vier revers aangetrokken ...

Recreanten

Brabant, wij zijn de grootste afdeling. We sloten 1986 af met 5771 leden. Een paar jaar geleden hadden we zelfs 6100 leden. De neergang kwam in '84, maar in '85 was er weer een stijging door onze actie onder de niet-competitie-spelende leden. We hebben ook een beker-competitie voor recreanten opgezet. Maar wat opvalt is, dat veel activiteiten vanuit de bond of vanuit de afdelingen mislukken, omdat de communicatie van de clubs naar de achterbannen veel storing te zien geeft. Al

sinds jaren zijn we in gesprek met de vele be-drijfs- en kantoorbonden, die duizenden leden hebben. Die hebben we erg veel in het zuiden. Veel resultaat levert dat niet op. Ze voelen zich vrijer, spelen gezellig en hebben geen behoefte aan zo'n grote NTTB, waar ze, zo zeggen ze, alleen maar extra geld kwijt zijn. Dat laatste is nou net niet waar. Maar je praat tegen do-venmansen-oren.

Ja, die coup in '85 tegen het Hoofdbestuur van Jaap Roeten. Daar was ik ook bij betrokken. De ontevredenheid werd toen overal steeds sterker, over allerhande zaken. Er was veel negatieve publiciteit (die we overigens nu ook hebben). Toen hebben we de koppen bij elkaar gestoken, met Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Utrecht, het Oosten en Brabant. We hebben toen besprekingen gevoerd onder elkaar in Bunnik en in Nieuwegein. We besloten om het HB te vragen een extra vergadering te beleggen om diverse zaken eens wat grondiger door te spreken. We wilden uitleg hebben. Ná de geplande Bondsraadsvergadering. Maar het HB wilde het vóór de BRV doen. Alles met tegenzin natuurlijk. Toen kwam dan die 19de oktober in Utrecht. T.a.v. het PWA-centrum had ik via een kennis uittreksels van de B.V.'s die hiervoor waren opgericht, opgevraagd vanuit de Kamer van Koophandel in Den Haag. Bij nadere bestudering bleek, op zijn zachtst gezegd, dat we foutief waren geïnformeerd, al of niet met opzet. Tóén was de bond in feite al failliet. Het rommelde al in het HB want Piet van Erp was er al uit gestapt.

Collectief

Zo zijn we die vergadering begonnen, een vergadering die het HB nog besloten had willen houden, zonder pers dus. Men had mij gevraagd namens de verontrusten het woord te voeren. Daar had ik aanvankelijk moeite mee. Je deelt geestelijk leed uit. Maar zakelijk gezien moest het, het kon zo niet langer. We moesten een keus maken en een andere koers varen. Ik wilde beslist niet op de man spelen, maar op het collectief achter de tafel. Het vervolg is iedereen bekend. Het HB trad na schorsing en bloc af en een nieuw ad interim bestuur trad aan. Nu, na anderhalf jaar, heb ik ook weer mijn vraagtekens gezet bij het uit te voeren beleid. In het begin is er erg hard gewerkt door de nieuwe ploeg. Er is veel en goed werk verzet, zeer intensief zijn veel zaken aangepakt. Vooral is er goed gekeken naar de financiën. Zo'n nieuw bestuur heeft altijd in het begin een extra krediet van iedereen, onder het motto: alle begin is moeilijk en gun ze even de tijd. Maar om ze nu na de begin-periode over de bol te aaien, dat kan ik niet. Ze zijn, om het maar wat lief te zeggen, te voortvarend, dus met de kans op fouten. Er worden teveel beslissingen genomen zonder de achterban te horen. Ik noem dan: de overschrijvingsbepalingen, de nieuwe competitie-opzet met die gekke puntentelling, de zaak Mirjam en Jan Kloppenburg, die hard gespeeld moest worden en plotseling een wending neemt met je principes te verkopen aan een sponsor, die ook belangen heeft en over een paar jaar weer weg is. Zo zijn er tal van grotere en kleinere dingen.

Neem bijvoorbeeld die competitie-puntentelling. Eerstens krijg je de stukken voor de voorzittersvergadering veel te laat en dan zijn er bij de dames twee puntentellingen in één seizoen. Dat is toch van de gekke. Bij de heren verliest L + T eenmaal en wordt geen kampioen. Van twee beslissingswedstrijden wordt er plotseling één gemaakt. Een competitiewedstrijd winnen is er niet meer bij. Je bent afhankelijk wat een andere club doet elders, hoe ze spelen en met wie of zonder wie. Tegen wie en wat speel je tijdens een wedstrijd? Wan-neer je bijvoorbeeld met 7 -11 verliest, kun je in feite toch gewonnen hebben. De vreugde is weg na een winst, want tegenwoordig is een wedstrijd dus nooit afgelopen. De voordelen zijn meer spelen en meer pu-bliek (maar dat is dus niet zo). De wedstrijden duren langer, e.e.a. is onoverzichtelijker, en wat belangrijker is: een grote kans op competitie-vervalsing. Dat mag je als hoofdcompetitie-leider nooit riskeren. Die verval-sing is er dus toch gekomen en wat voor een competitie-einde kregen we?

Onverdraagzaam

Jammer is het dat ik weg ga in een tijd dat de onverdraagzaamheid groter wordt. Tijdens het spelen staat men scherper tegenover elkaar. Alles wordt harder, men probeert elkaar onderuit te halen, ja ook in het be-stuurlijke vlak. Er wordt geestelijke nood aan mensen toegebracht. De verhoudingen zijn meer verstoord dan vroeger. Het is een teken des tijds. Dat is een veelgehoorde opmerking; dat zal wel, maar men moet er wel op letten, ook in de bond. Tafeltennis is een individuele sport en dat laat men dan ook blijken.

Op de laatste Bondsraadsvergadering in Nijmegen, zo hoorde ik, waren er geen vragen over de financiën. Trouwens, er waren weinig vragen. Dat merkt men ook op de afdelingsvergaderingen. Het huiswerk wordt nog slechts door enkelen goed gedaan. Vroeger moest je oppassen dat zo'n vergadering niet uitliep. Nu heb je bijna het tegenovergestelde. Je moet rekken om niet te vroeg klaar te zijn, zodat er gezegd wordt: ik blijf maar weg. Ik vind dat een treurige tendens, want wanneer de mensen niet anders dan ja en amen zeggen, bereik je niets. Maar er komen nu misschien nieuwe voorstellen vanuit een werkgroep, wellicht dat die wat uithalen. 247

Voor zo'n Bondsraadsvergadering nam ik altijd een dag vrij om mijn zaakjes grondig voor te bereiden. Ik heb wel eens gezegd: ik schaam me om deel uit te maken van een Bondsraad, die zijn werk niet doet en daarom in korte tijd gemakkelijk 180 graden kan draaien, t.o.v. een eerder kort daarvoor ingenomen standpunt. Dat is toch van de gekke?

Ik verlaat het tafeltennis natuurlijk niet. Er is nog zoveel werk, ook in de club. Zelf blijven mijn vrouw en ik werkzaam in de vereniging. Overigens, mijn vrouw heeft altijd achter mijn tafeltenniswerk gestaan. Onlangs heb ik mijn horeca-diploma gehaald. Dat is voor de club vereist, wil je goede zaken doen. Verder blijf ik competitieleider van de B-senioren, die recreatief spelen. En buiten de club word ik toch nog benaderd om mijn mening te geven over sommige netelige zaken.

Alles overziend kijk ik terug op een fijne periode in ons Brabant. Een afdeling die goed loopt, en een regio-naal bondsbureau bezit in Bergen op Zoom. Brabant is een enthousiaste afdeling, waarin veel zelfwerkzaamheid is. Twee voorbeelden. We hebben de laatste jaren ontzettend veel nieuwe accommodaties kun-nen bouwen. Dat is uiterst belangrijk. Eigen home's trekken nieuwe leden aan! Een ander voorbeeld. Hotak'68 werd op eigen kracht landskampioen. Petje af. Hoogerheide, gemeente Woensdrecht, zoals ze het daar zeggen: naast kruisraketten nu ook bekendheid met iets vriendelijker zaken, namelijk kampioen van tafeltennis. Thom de Jonge, hij blijft een begeesterd man, soms tegelijk hard en duidelijk in zijn uitspraken, soms emotioneel, omdat hij één ding tijdens het besturen wil vermijden, koste wat kost: mensen bezeren. En met dat compromis voor ogen heeft hij steeds de weg voorwaarts weten te vinden.

De toekomst? Voor Brabant en voor de NTTB?

, Man, ik sta altijd open om te helpen!